

можуть бути інструментами легальних або тіньових політичних процесів. Відповідно до такого поділу, абсолютна більшість кінофільмів виступають фактором легальних політичних процесів. З іншого боку, незалежно від «законності» самого кінофільму, в ньому можуть демонструватись як легальні так і тіньові політичні процеси.

За часовими рамками художнє кіно є, перш за все, чинником середньо-да довгострокових політичних процесів, що обумовлено технічними аспектами виробництва кінопродукції. Така часова «інертність» кіно є певною вадою, але з іншого боку – і перевагою, що відрізняє його від інших видів ЗМІ. Через такий тривалий період виробництва, художнє кіно рідко звертається до поточної політичної практики, а замість цього – переважно працює на рівні творення ідеології, формування візій історії, тощо.

Політичний процес в межах політичної системи розглядають як сукупність великої кількості субпроцесів. Умовно такі субпроцеси можна поділити на три групи у відповідності до вектору їх спрямування: від громадянського суспільства до державних інститутів (вертикально знизу вгору), у зворотному напрямку – до суспільства, та між рівноправними політичними суб'єктами (горизонтальні політичні процеси). З точки зору спрямованості політичних процесів, художнє кіно є чинником саме вертикальних процесів: впливу держави на суспільство і навпаки. При цьому, переважним суб'єктом у таких процесах залишається саме держава, і чим більш авторитарним є політичний режим, тим більш монопольним правом на використання політичного кіно володіє держава.

Тож, фактор впливу художнього кіно можна виокремити в багатьох політичних процесах за різними підставами класифікації. Зокрема, за рівнем протікання художнє кіно виступає фактором політичних процесів в межах політичної системи держав та на наддержавному рівні – перш за все – рівні світових «культур». За критерієм стабільності чинник впливу кінематографу можна виокремити як в стабільних політичних процесах, так і в трансформаційних, однак в останніх роль кіно значно зростає. Художнє кіно функціонує в легальних політичних процесах, а за часовими рамками – в середньо, і довгострокових, відображаючи політичні та ідеологічні макротенденції змін політичних систем. Нарешті, за напрямом свого розгортання, кіно проявляється у вертикальних політичних процесах, кінцевим об'єктом яких завжди є великі політичні спільноти, а держава може виступати як ініціатором використання кіно, так і контрагентом. Суттєвим фактором змін у моделі використання кіно в політичному процесі є також тип політичного режиму.

Ключник Р.М.

АСЕАН У СИСТЕМІ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН В АЗІЙСЬКО-ТИХООКЕАНСЬКОМУ РЕГІОНІ

Розпад біполярного світу призвів до зміни розстановки сил не лише у Європі, а й у Азійсько-Тихоокеанському регіоні. Існуюча за часів Холодної війни система міжнародних відносин зумовила поділ країн на два табори

та виокремлення низки країн, що послідовно проводили політику неприєднання. За таких умов проведення скоординованої політики у певному регіоні за участі низки держав дещо ускладнювалося. Розпад біполярного світу призвів до кардинальних політичних трансформацій, втім, завершення Холодної війни не стало точкою, що розділила розвиток Азійсько-Тихоокеанського регіону на до і після, втім, активізувалися інтеграційні процеси. Значну роль у заповненні політичного вакууму відіграла АСЕАН, створена ще у 1967 р.

Сьогодні АСЕАН охоплює 10 країн регіону, а саме Таїланд, Камбоджу, Лаос, М'янму, В'єтнам, Малайзію, Сінгапур, Бруней, Індонезію та Філіппіни. Ядром організації є п'ять засновників: Таїланд, Індонезія, Малайзія, Філіппіни, Сінгапур, що підписали договір про утворення організації 8 серпня 1967 року в місті Бангкок («Бангкокська декларація»). Усі перелічені країни, окрім Таїланду (колишній Сіам), тривалий час були колоніями європейських держав та отримали незалежність тільки після закінчення Другої світової війни. Вони з певною недовірою ставилися до можливих інтеграційних утворень, адже у перші роки національний інтерес полягав у збереженні територіальної цілісності й захисті державного суверенітету. Характерною рисою цього періоду стала двостороння конфронтація за лініями Малайзія – Сінгапур, Індонезія – Малайзія, Малайзія – Філіппіни. Причина протистояння полягала у територіальних претензіях з боку кожної країни, а у випадку з Сінгапуром вирішувалося також питання суверенітету останнього. Так, уряд Філіппін не визнавав територіального суверенітету Малайзії над провінцією Сабах та сподівався схилити малайзійський уряд до компромісу за підтримки США. У той же час малайзійсько-індонезійська конфронтація на острові Калімантан тривала понад 9 років. Індонезійський уряд, очолюваний генералом Сукарно, з недовірою поставився до новоутвореного королівства, стверджуючи, що Малайзія становить небезпеку для територіальної цілісності Індонезії. Сукарно та тодішній прем'єр-міністр Малайзії А. Тунку мали досить різні погляди на подальший розвиток регіону. Сукарно виступав за цілковитий нейтралітет у радянсько-американському протистоянні та негативно сприймав будь-які дії колишніх метрополій в азійському субрегіоні. Зі свого боку, голова малайзійського уряду не розглядав Велику Британію як неминучу загрозу та підтримував розвиток двосторонніх відносин з колишньою метрополією. Двостороння конфронтація посилювалася ще й тим, що індонезійський уряд сприймав Малайзію як потенційного лідера в Південно-Східній Азії. Нарешті, конфлікт між Малайзією та Сінгапуром було успішно вирішено шляхом надання острівному місту незалежності у 1965 р., і протягом наступних десятиліть країна практично з нуля побудувала економічну, військову, освітню системи [1, с. 230].

Незважаючи на складну передісторію створення регіонального інтеграційного утворення, основними цілями АСЕАН, проголошеними у Бангкокській декларації 1967 р., стали:

- прискорення економічного, соціального і культурного розвитку держав-членів на основі співробітництва і взаємодопомоги;
- сприяння встановленню миру і стабільності у регіоні на основі

дотримання принципів справедливості і законності і виконання норм Статуту ООН;

- підтримка взаємовигідного співробітництва з іншими міжнародними організаціями [2,с.102].

У 1977 р. між членами Асоціації було підписано базову Угоду про преференційну торгівлю. У даній угоді передбачалося розширення тарифних преференцій, поступовий відхід між нетарифних обмежень у торгівлі, укладання довготермінових контрактів стосовно імпорту товарів, на які розповсюджувалися преференції, надання фінансових пільг шляхом зниження відсоткових ставок. Також було встановлено Правила походження товарів, відповідно до яких торговельні преференції поширювалися на товари, які не менш ніж на 60% були вироблені на території АСЕАН. На початку 1990-х рр. взаємні тарифні преференції охоплювали понад 12 тисяч найменувань товарів.

На четвертому саміті АСЕАН у Сінгапурі у січні 1992 р. було ухвалено рішення про створення зони вільної торгівлі, метою якої було стимулювання зростання рівня взаємної торгівлі. Протягом наступних 15 років було заплановано скорочення митних платежів на широкий асортимент товарів до рівня 0-5%. У 2000-х рр. країни АСЕАН продовжили поглиблення торговельно-економічних зв'язків уже за межами Асоціації. Лідером за кількістю таких угод є Сінгапур, який уклав угоди про вільну торгівлю з США, Японією, Австралією, Південною Кореєю і Панамою, а також Європейською асоціацією вільної торгівлі. Крім того він є членом часткових зон вільної торгівлі з Китаєм, Індією та Йорданією, а також Транстихоокеанського стратегічного економічного партнерства.

З метою забезпечення співробітництва за межами Асоціації, держави-учасниці ведуть активну роботу в рамках групи АСЕАН+3, до якої, окрім десяти членів (Бруней, В'єтнам, Індонезія, Камбоджа, Лаос, Малайзія, М'янма, Сінгапур, Таїланд, Філіппіни), входять Китай, Республіка Корея та Японія. У квітні 2008 р. АСЕАН та Японія завершили підписання угоди про економічне партнерство. Угода носила всеосяжний характер та являла собою механізм, що має сприяти подальшому просуванню лібералізації торгівлі товарами та послугами, а також встановлювати режим інвестицій. Зміст цієї угоди виходить за рамки того, що було вже передбачено двосторонніми угодами про економічне партнерство Японії з окремими країнами АСЕАН. У ній були визначені наступні принципи, яких не було в серії двосторонніх домовленостей:

- головний напрямок на лібералізацію торгівлі, полегшення і розвиток економічного співробітництва;

- диференційоване ставлення до країн-учасниць, особливо до нових членів АСЕАН, щодо яких передбачається більш гнучкий підхід;

- визнання пільгових умов СОТ щодо економічно менш розвинених країн;

- гнучкість стосовно найбільш «чутливих» секторів економіки Японії та країн АСЕАН;

- надання технічної допомоги та підвищення можливостей [3,с.667].

Згадана угода сприяла зміцненню економічних зв'язків між АСЕАН

і Японією і створила більш великі й ефективні ринки з більш широкими можливостями в цьому регіоні. Подібні договори були підписані АСЕАН і з іншими партнерами по АСЕАН+3 (Китаєм та Південною Кореєю), однак лише договір з Японією поширюється і на інвестиції. Спеціальний розділ цієї Угоди був присвячений співробітництву в галузі енергетики та навколишнього середовища, інформаційних технологій, розвитку трудових ресурсів, малих і середніх підприємств, туризму, транспорту та логістики. За наполяганням японців до Угоди було включено розділ про захист інтелектуальної власності [4,с.223].

У 2005 р. було започатковано щорічний Східноазійський саміт, у роботі якого, окрім 10 членів АСЕАН, беруть участь США, Китай, Японія, Республіка Корея, Індія, Росія, Австралія і Нова Зеландія. Країни-учасниці координують свої дії, зокрема, у питаннях фінансів, енергетики, освіти, охорони здоров'я, ліквідації руйнівних наслідків стихійних лих. Так, на саміті 2014 р. у Найп'ідо (М'янма) обговорювалася проблема боротьби з лихоманкою Ебола, що призвела до смерті кількох тисяч людей по всьому світу. При цьому країни АСЕАН не розглядають можливості створення організації на кшталт ОБСЄ, оскільки така інституція завадить вирішувати суперечки традиційним для цього регіону шляхом консультацій та діалогу.

Протягом останніх років низка членів АСЕАН розробили мережу неформальних двосторонніх зв'язків у сфері оборони, що часто описується як павутина оборони АСЕАН. Зміцнення цієї форми співпраці, на думку частини лідерів даних країн, є важливішим, ніж багатостороннє військове співробітництво. Двостороння кооперація у сфері оборони є більш гнучкою і забезпечує більш широкий спектр можливостей; вона дає можливість будь-якому члену АСЕАН обрати тип, час і масштаб допомоги, який вона може надати. Питання національної незалежності і суверенітету не залежить від рішень партнерів по співтовариству. Спільне використання військових ресурсів в рамках АСЕАН стрімко зростає: спільні військові навчання вже стали звичною практикою. Особлива увага в останні роки приділяється повітряним та морським операціям. Наприклад, повітряні сили Таїланду та Сінгапуру проводять спільні навчання на Філіппінах [5,с.43-44].

Таким чином, на початку 2010-х рр. в Азійсько-Тихоокеанському регіоні за безпосередньої участі АСЕАН сформована нова міжнародна архітектура, у центрі якої знаходиться Асоціація. Вона включає майданчики як для політичного, так і для економічного діалогу. Незважаючи на те, що наразі саме торговельно-економічний розвиток є інтенсивнішим, в останні роки цей розрив скорочується: політична взаємодія поступово переходить на якісно новий рівень, що проявляється, зокрема, у порушенні актуальних проблем у сфері безпеки. Що ж стосується перспектив розвитку АСЕАН, то на 31 грудня 2015 р. анонсовано створення єдиного економічного співтовариства, а отже, економічна співпраця між країнами АСЕАН на сучасному етапі не тільки динамічно розвивається, але й поступово виходить на новий рівень.

Література:

1. Алишев Т.Б. Опыт Сингапура: создание образовательной системы мирового уровня [Текст] / Т.Б. Алишев, А.Х. Гильмутдинов // Вопросы образования. – 2010. – № 4. – С. 227-246.
2. Меньшикова С.М. Роль АСЕАН в становлении региональной архитектуры в

АТР [Текст] / С.М. Меньшикова // Вестник МГИМО Университета. – 2012. – № 4. – С. 101-108.

3. Гаврилова Н.В. Співпраця Японії та АСЕАН як складова економічної безпеки Південно-Східної Азії [Текст] / Н.В. Гаврилова, Т.М. Іванець // Гілея. – 2012. – Вип. 57. – С. 666-669.

4. Васильев Л. АСЕАН в начале XXI века. Актуальные проблемы и перспективы [Текст] / Л.Васильев. – М.: ИД ФОРУМ, 2010. – 368 с.

5. Sokolsky R. The Role of Southeast Asia in U.S. Strategy Toward China [Text] / R. Sokolsky, A. Rabasa, R. Neu. – Santa Monica: RAND, 2000. – 112 p.

Короткова М.В.

ОДЕЖДА КАК ВИД КОММУНИКАЦИИ И СРЕДСТВО СОЦИАЛЬНОГО ОПОЗНАВАНИЯ В ПОЛИТИЧЕСКОЙ ИМИДЖЕЛОГИИ

Внешность – это первая составляющая индивидуального имиджа человека. Каждый стремится быть социально приемлемым и соответствовать заданным тенденциям общества. Существует выражение, которое тонко подмечает роль внешнего вида - «По одежке встречают, по уму провожают», оно конкретно объясняет роль, которую играет одежда в социальной презентации человека. Одежда, прежде всего, выступает как средство общения, и как инструмент воздействия на поведение и отношение к ее обладателю других людей.

Существует понятие «габитарный имидж» именно оно подразумевает формирование мнения о человеке, основанное на восприятии о внешнем его виде. Габитарный имидж имеет две функции: 1) показать свою природную целесообразность, 2) приобщить к определенной социальной группе, эталонной для данного человека. Создания индивидуального имиджа с помощью одежды – это сложный процесс. В построении габитарного имиджа решающее значение имеет подбор цвета, а так же стилистика. При выборе одежды стоит учитывать такие правила:

Первое правило – выбор аудитории. Необходимо определить людей на которых мы собираемся воздействовать, и какой эффект хотим произвести. Социальная группа должна, позитивно относиться к предлагаемому имиджу. Имидж политика-это имидж делового человека. Он рассчитан на аудиторию, электората. Любой избиратель видит в политике, делового человека и в первую очередь отдаст предпочтение деловому человеку, так как он внушает доверие. Путь к деловому успеху –это строгое соответствие вашего имиджа вашей профессии.

Второе правило в создании стиля одежды можно условно назвать законом ассоциативности – при взгляде на вас у людей должны возникать желаемые вами ассоциации. Никакая деталь в нашем имидже не должна вызывать отрицательных ассоциаций. Заранее продумайте всё, вплоть до мелких деталей и аксессуаров. В таком деле не бывает мелочей, ибо именно они создают законченный облик совершенства. Существуют базовые детали имиджа, несущие информацию о нашем статусе, вкусе, материальном и даже интеллектуальном уровне.